

Wachten op de Albatros
Gedichten uit de diepte

Wachten op de Albatros

Gedichten uit de diepte

Jan Dekker

Schrijver: Jan Dekker

Coverontwerp: Florine van de Klashorst

ISBN: 9789464653731

Copyright © 2022 Jan dekker

Hoofdstuk 1

Dagboek licht en donker

Het pad

Land's End

De schaduw op de ruit

Nachtzwaluw

Ik moet door

De andere kant van mijn hart

Incident bij zeventig (Niks aan de hand, alles in orde)

De lift naar vloer vier

Altijd Dylan

Gedicht

Het pad

Het oude huis was nog van ons, verval was nog niet ingezet
het begin
de deuren en de muren, daar kon niets doorheen
niet uit of in
buiten was het grote erf, veilig rondom ingesloten
hek, sloot, heg
plicht, gebod en narigheid, school, de kapper, slagerij
heel ver weg

Achter op het erf, de prutsloot en het bos
de oude schuur
het dak vol geelgroen korstmos, asbestrijke golfplaten
de natuur
en daar tegenover, een hoge haag van bonenstaken
sla en peen
ik was daar heel vaak langsgelopen, bouwde een kasteel
om me heen

Ik had het nooit gezien, het was heel goed verborgen
smal en laag
een donkerrode doorgang, een onopvallend steegje
in de haag
ik kon het niet weerstaan, ik boog me naar de grond
zodat ik er
voorzichtig in kon kruipen, en dan een stukje lopen
niet te ver

Helemaal niet spannend, het bleek gewoon een paadje
heel sereen
het ging kaarsrecht vooruit, geen bochten en geen heuvels
nergens heen
alles was heel vredig, maar toen ik achteromkeek
zag ik het kwaad
honderden vertakkingen, kruisingen en splitsingen
prikkeldraad

->

het waren kleine zaken, een gemene winkelhaak
in mijn jas
de antwoorden vergeten, niet opletten maar dagdromen
in de klas
nablijven en strafregels, excuses maken, sorry zeggen
onzeker zijn
nooit een van de sterksten, nooit een van de dappersten
altijd klein

Ik vond het huis weer terug, het leek precies hetzelfde
dat dacht ik
maar de ramen waren open nu, de deuren en de muren
minder dik
het leven bleek heel moeilijk, geen stripverhaal of fantasie
computerspel
de moestuin werd een perk, ik zag dat pad nooit weer
de obstakels wel

Wederzijdse leugens, die zonder een bedoeling
zijn ontstaan
niet nagekomen afspraken, die door mij of die jegens mij
zijn gedaan
niet in te lossen schulden, niet terugbetaalde leningen
verborgen pijn
niet gemeende woorden, niet bedoelde aanvallen
onmachtig zijn

Ik heb nooit geklommen, ben niet weggeleden
blijven staan
ik heb nooit gezwommen, alleen maar met de stroming
meegegaan
aanwijzingen, richtingspijlen, uithangborden, uitroeptekens
zag ik nooit
als ik later omkeek, zag ik wat was voorbijgegaan
was weggegooid

Eens kreeg ik een sleutel, toen alle wegen vastliepen
en moest blijven staan
toen zag ik open deuren, schuilplaatsen en herbergen
erheen gegaan
er was warmte, brood en liefde, familie, vrienden, raadgevers
geluk gehad
door hen vond ik uiteindelijk, een eerder steeds verborgen
begaanbaar pad

Land's End

De stap van warmte naar hitte was groot
iets komt erbij, iets anders gaat dood
ik voel het niet eerder gevoelde gevoel
het zilte, het natte, het wachtende doel
ik had geen ervaring, wat hitsige boeken
 en een enkel gefluisterd woord
en een colafles neukende prostitué
 bij de kazernepoort
bemind worden was een warm verlangen
 beminnen nog ongekend
tot ik mijn hoofd en verstand verloor
 op de rotsen van Land's End

Ze stond langs de kustweg, uitdagend, volmaakt
ik werd door haar pijlen van schoonheid geraakt
haar ogen en armen wenkten vol zin
ik maakte een noodstop en zij stapte in
de hoge kusten, de meeuwen en alken
 de vuurtoren wakend in zee
en de Tungsten tinmijn, diep in de aarde
 we maakten het allemaal mee
we verkenden elkaar in de zwetende krapte
 van mijn groene eenpersoonstent
en ontdekten de warme pracht van de liefde
 en de schoonheid van Land's End

De paden gaan via bergen en dalen
de juiste weg ligt naast die van dwalen
het schip waarmee we op weg zijn gegaan
zal landen, stranden of vergaan
wat ik voorvoelde en vreesde gebeurde
 het was slechts een kwestie van tijd
als je zomaar iets krijgt wat je zo graag wilt hebben
 dan raak je dat ook zo weer kwijt
en toen ik die laatste ochtend ontwaakte
 bleek ik alleen te zijn in de tent
en toen ik haastig naar buiten kroop
 zag ik haar op de punt van Land's End

Daar stond ze lachend, uitdagend, volmaakt
ik werd weer door haar pijlen van schoonheid geraakt
haar blote armen wenkten mij...
en voor ik het wist reed ik haar voorbij
en toen ik mijn auto na mijlen kon keren
 en naar de afslag terug was gegaan
was daar enkel een leegte en een blijvende schaduw
 op de plek waar zij had gestaan
maar ze zit in mijn hoofd en ik raak haar niet kwijt
 alsof ik haar goed heb gekend
en ik verlang naar de wrakstukken onder de golven
 aan de puntige kust van Land's End

Land's End in de herfst is grimmig en wreed
de klippen getekend door zeemansleed
de oude vuurtoren op de rots
kijkt van me af, koud en trots
bij laagwater steken de ketels en masten
 en vernietigde rompen uit zee
waaronder een wrak met niemand aan boord
 dan een gedroomde bemanning van twee
ik zie de resten van verdwenen kastelen
 die ik graag met haar had verkend
voel de wind die tracht me in zee te blazen
 bij de wrakstukken rond Land's End

De tijd is genadig, het gevoel is geheeld
ik heb genomen, gegeven, bewaard en gedeeld
het verleden is ergens stil blijven staan
details zijn vergeten, niet vergaan
soms ruik ik een geur, in de herfst of de lente
 of ik hoor een vergeten geluid
een stem of een klank, de zee of een vogel
 de zoete gedachte aan fruit
en dan staan ze weer voor mijn geestesoog
 alsof ik ze goed heb gekend
de colafles minnende prostitué
 en het meisje op de weg naar Land's End

De schaduw op de ruit

Het is donker en het regent, spanning en verlangen tarten
zijn kop bonkt van verliefdheid en van geilheid en hij smacht
het café is bijna leeg, in een hoek staan ze te darten
over zijn glas kijkt hij naar buiten, naar de zelfkant van de gracht
haar gordijn is nog steeds dicht, het vensterglas beslagen
dan verschijnt een kier van licht, gordijnen worden weggeslagen

Ik ga naar binnen en ik ruik de man die voor me is geweest
zie de deuk in het matras waar zijn lichaam heeft gelegen
de zak waarin zijn afval een rustplaats heeft gekregen
ik geef haar honderd gulden en een brief die ze niet leest

*Steeds als ik jouw plek verlaat weet ik dat jij niet kijkt
en dat jouw schaduw op het raam daar enkel maar op lijkt
en dat de liefde die ik gaf jou niet bereiken zal
en dat ik zo niet verder kom maar telkens dieper val*

Ze denkt, hij heeft uiteindelijk de echtheid uit het oog verloren
heeft zich door kille erotiek van de essentie afgekeerd
ondanks de mannen voor haar raam voelt hij zich uitverkoren
hij heeft nog steeds na al die tijd de regels niet geleerd
op zoek in een steeg, prooi van de drang
de dagen zo leeg, de nacht nog zo lang

Dat ik niet in haar leven pas weet ik met heel mijn wezen
ze is niet de vriendin die ik zo diep en fel begeer
een soms aanraakbaar droombeeld dat ik voor mezelf creëer
ik denk dat ze mijn versje als ik weg ben zal gaan lezen

*Er zijn in deze kille wereld talen die ik niet versta
maar ik begrijp goed wat me drijft als ik naar jou toe ga
het zijn jouw armen waarmee ik de angsten uit me ban
zodat de wereld om me heen me niet vertrapen kan*